

ligen meget betydelige personelle Skatter til Communen. Jeg vil tillige fremhæve en anden Betragtning. Man er i Almindelighed tilbøjelig til at møde den Bemærkning, at en Embedsmand kan ikke godt opdrage sine Børn, naar han har et stort Antal, med en Gage af 2000 Rbd, med den Indvending, at han kan lade være at give sine Børn en altfor god, en altfor kostbar Opdragelse. Her er imidlertid netop et Punkt, som jeg troer paa en ejendommelig Maade berører vore bestaaende Forhold, og som jeg derfor ikke vil forbigaae. Det er nemlig ikke let for en Embedsmand at faae sine Børn opdragne paa samme Maade, som de andre Classer i Samfundet kunne opdrage deres. Bonden kan selv lære sine Sønner Algerbruget, Haandværkeren kan selv lære sin Søn sit Haandværk, den Handlende kan sætte sin Søn paa sit eget Contoir, og de have det altsammen mere eller mindre gratis, i alt Fald mere eller mindre billigt, men Embedsmandens Tid tilhører Staten, han kan ikke saaledes selv opdrage sine Børn og give dem den Lærdom, de behøve, han er nødsaget til at betale derfor, og naar man maaskee finder, at Embedsmændene ofte have været for tilbøjelige til at give deres Børn en videnskabelig Dannelse, saa maa man ikke glemme, at det meget ofte har været lettere for Embedsmanden, mindre kostbart for ham, at sætte sit Barn i en Latinskole, end at sætte ham til et Haandværk. Man maa vel erindre, at Børnens Opdragelse koster den Mand, hvis Tid tilhører Andre, noget mere, end den koster den Mand, som er Herre over sin egen Tid. Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed gjort opmærksom paa, at, hvad der her er Spørgsmaal om at votere for Soldembedsmændene, er deres samlede Indtægt; der gives ingen anden Indtægt for dem. Den ærede Taler, som sidst havde Ordet, sagde, at det var Skade, at man ikke havde faaet Oplysning om deres forskellige Emolumenter, hvilket navnlig blev anført i Henseende til Overtoldinspecteur-Embedet for Kjøbenhavn. Jeg maa imidlertid erindre om, at jeg ved Sagens Forelæggelse for Rigsdagen udtryffeligen har udtalt mig om Emolumenterne. Soldembedsmændene have udenfor de her nævnte Indtægter ikke andre,

end den Andeel, som kan tilfalde dem af Anholdelser, hvilke, som Enhver veed og kan overbevise sig om af det statistiske Tabelværk, udgjøre et høist ubetydeligt aarligt Beløb, som ved den første nye Toldlovgivning, der vil blive forelagt, vil blive foreslaaet ophævet. Soldembedsmændene ere altsaa udelukkende henvisste til den Indtægt, som der nævnes i denne Lov. Nu troer jeg dog, at Enhver, som sætter Priis paa at have en selvstændig, dannet og dygtig Embedsstand, maa ønske, at Embedsmanden, Enhver i sin Stilling, maa kunne leve paa samme Fod som den Klasse af Borgere, hvor til han efter sit Dannelsesstrin nærmest hører. Man kan ikke forlange, at Embedsmanden i nogen Stilling, end ikke i den højeste, skal kunne concurrere med de af Lykken meest Favøriserede, det kan ikke være Regjeringens Hensigt, og det vil heller ikke af den nærværende Regjering blive foreslaaet at gagere nogen Embedsmand saaledes, at han kunde staae lige med de meest bemidlede Borgere, men, hvad man ønsker og er berettiget til at ønske, det er, at Embedsmanden skal kunne omgaaes med dem, han staaer lige med i Dannelse. Jeg er ganske enig med den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, og med de andre Talere, som have yttret sig i samme Retning, at det er ikke til Soldembedsmændenes Gavn at have for høie Indkomster. Jeg kunde med mange Exempler oplyse, hvorledes netop altfor høie Indkomster have afstedkommet en daarlig Dekonomie, men netop fordi jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand deri, og fordi han dog maa troe, at jeg i min Livsstilling har havt endeel Anledning til at tænke netop over disse Gagers Forhold, netop derfor troer jeg, at det maa tillægges nogen Vægt, naar jeg forsikrer, at den anden Overlighed er ligesaa farlig, den Overlighed nemlig, at sætte Embedsmænd paa for lave Indtægter. Vi skulle her vel vogte os for at gaae til nogen af disse Overligheder. Jeg vil ikke tale om de Fristelser, som Soldembedsmændene mere end Andre kunne være udsatte for; — Fristelse er iøvrigt virkelig tilstede, — men jeg maa bede vel erindret, at ligesaavist som det er, at Soldintraderne væsentligt komme ind ved Hjælp af de Handlende, og Ingen mere end den ærede Rigsdagsmand